

Arrest

nr. 320 250 van 20 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogdX

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 12 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024 waarbij de beschikking van 23 september 2024 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat D. WALPOT *loco* advocaat K. VERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 oktober 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 oktober 2022 om internationale bescherming. Op 6 februari 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 12 februari 2024 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, M. H. A. (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Oezbeek en soenniet te zijn. Jij bent geboren op (...) 2007, bent aldus minderjarig, in het dorp Qalai Pazi in het district Imam Sahib van de provincie Kunduz. Jij woonde hier tot jouw vertrek uit Afghanistan. Je kon niet naar school gaan in Afghanistan omdat de Taliban de school hadden vernield. Je hielp jouw moeder in het huishouden, je werkte op de gronden en je ging naar de 'mullah'.

Jouw broer Z. (...) was een soldaat bij de voormalige overheid. Ongeveer twee of drie dagen voor de machtsvername van de Taliban kwam hij naar huis. Er vonden namelijk veel gevechten plaats en veel collega's van hem waren reeds op de vlucht naar Pakistan of Iran. Je broer wilde ook vluchten, maar had de middelen nog niet. Hij verborg zich in de kelder van jullie woning.

Drie dagen na de thuiskomst van je broer, kwamen de Taliban naar jullie woning en namen jouw broer mee. Jouw vader en je neven H. (...) en R. (...) probeerden hen tegen te houden, waarna de Taliban hen verwondden. Eén of twee weken later werd het lichaam van je broer teruggebracht, dat sporen van foltering vertoonde. Jullie organiseerden een begrafenisceremonie voor jouw broer en begroeven hem. Nadien kreeg jouw vader de boodschap dat de Taliban zouden terugkeren naar jullie woning en dat zij jou wilden meenemen. Hij besloot dat jij voor jouw eigen veiligheid het land diende te ontvluchten. Je bent ongeveer anderhalf jaar geleden vertrokken uit Afghanistan.

Je reisde via Pakistan en Iran tot Turkije. Vervolgens zette jij je reis verder langs Griekenland, Servië en Oostenrijk. Vanuit Oostenrijk reisde jij via onbekende landen naar België, waar je een verzoek om internationale bescherming indiende op 10 oktober 2022. Jij was ongeveer drie maanden onderweg.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees jij dat je zou moeten werken voor de Taliban, of dat ze jou zullen vermoorden. Daarnaast vrees jij een terugkeer naar Afghanistan omwille van discriminatie tegenover Oezbeken. Verder ben je gewend aan het leven in België. Je gaat naar school en je werkt hier.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg jij kopieën van volgende stukken neer: je 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), de 'taskara' van je broer, het legerboekje van je broer, vijf foto's van jouw broer tijdens zijn werk, drie foto's van Afghanistan, je werkcontract in België, twaalf foto's van je leven in België, twee video's van je uitgaansleven in België, een medisch attest betreffende je verwondingen na een geweldpleging in België en vier foto's van deze verwondingen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Allereerst verklaar jij dat jouw broer werkzaam was als soldaat voor de voormalige overheid van Afghanistan. Echter beschik jij over erg weinig informatie hieromtrent. Zo ken je zijn commandant/overste niet (NPO, p.14). Je weet niet waar hij precies gestationeerd was, enkel dat hij in Kunduz werkzaam was. Je twijfelt over het aantal jaar dat hij deze job deed. Je vermoedt vijf jaar. Verder denk jij dat hij een speciale rang had, maar je weet niet dewelke. Je verklaart dat hij de leiding had over een groep van twintig tot veertig personen (NPO, p.15). Je kan niet zeggen hoeveel je broer verdiende (NPO, p.16). Gevraagd of jouw broer je ooit iets

vertelde over zijn job toen hij naar huis kwam voor verlof, antwoord je dat jij nog jong was: hij bracht jouw koekjes en jij was aan het spelen (NPO, p.15). Op de vraag of je ooit aan je vader iets hebt gevraagd over je broers job, stel jij dat je hiertoe nooit de kans hebt gehad (NPO, p.16). Echter heeft jouw vader je het land uitgestuurd omwille van de problemen die ontstonden door je broers job. Men moge verwachten dat jij wordt ingelicht wat deze job dat precies inhield of om welke reden(en) dit voor jou enig risico inhield. Het gegeven dat je plots jouw land van herkomst, en dus ook jouw familie, moest achterlaten, is wel bijzonder ingrijpend en moet bij jou toch een heleboel vraagtekens hebben opgeroepen. Dat jij je dan niet meer geïnformeerd hebt hierover en/of jouw vader hierover geen vragen hebt gesteld, doet twifelen aan de waarachtigheid van jouw relaas.

Wat er ook van zij, uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Echter doen jouw verklaringen omtrent de vervolging die jouw broer moest doorstaan ook de wenkbrouwen fronsen. Zo verklaar jij dat jouw broer werd meegenomen door de Taliban en dat zijn lichaam één of twee weken later werd teruggebracht (NPO, p.17). Dat jij niet precieser kan duiden hoe lang na zijn verdwijning jouw broers lichaam werd teruggevonden en teruggegeven aan de familie, is vreemd. Daarenboven merkt het CGVS op dat jij niet kan zeggen met hoeveel personen de Taliban jouw broer kwamen halen. Jij weet evenmin waar je neven H. (...) en R. (...), die de Taliban trachtten tegen te houden, actueel verblijven, want ook zij zouden de Taliban vrezen (NPO, p.17). Dat jouw vader en jouw neven verwondingen opliepen door de confrontatie met de Taliban, blijft bij een blote bewering. Hier leg jij niet het minst van bewijs van neer, noch aangaande de gewelddadige dood van jouw broer (NPO, p.16-17). Deze elementen doen verder afbreuk aan jouw beweerde vrees voor vervolging.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging ten aanzien van jouw broer toon jij de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt/bevond niet aan.

Wat jouw persoonlijke situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Echter ook wat betreft jouw eigen problemen, overtuigen deze niet. Zo weet jij niet wie jouw vader heeft ingelicht dat de Taliban zouden terugkomen voor jou (NPO, p.17). Je speculeert dat je broer misschien Taliban heeft vermoord, en dat zij jou daarom zouden willen doden of voor hen zouden laten werken (NPO, p.18). Echter beperken de verklaringen omtrent je persoonlijke vervolging zich tot algemeenheden en giswerk; het betreffen louter veronderstellingen. Ook hier merkt het CGVS op dat jij niet op de hoogte blijkt van de redenen waarom jij Afghanistan hebt (moeten) verlaten. Wat betreft de gebeurtenissen na jouw vertrek uit Afghanistan, kan je evenmin verklaren wanneer de Taliban langs jullie woning zijn gekomen (NPO, p.18), wat nogmaals de geloofwaardigheid van je asielrelaas ondermijnt.

Als klap op de vuurpijl bevat jouw asielrelaas een grote tegenstrijdigheid, meer bepaald in de chronologie van jouw verhaal. Jij stelt dat je broer ongeveer twee of drie dagen voor de machtsovername (15 augustus 2021) naar huis kwam. Ongeveer drie dagen later werd hij meegenomen door de Taliban, waarna zijn lichaam één of twee weken later werd teruggebracht en jullie een begrafenisceremonie organiseerden (NPO, p.14). Jij verklaart dat je ongeveer één of twee weken na de begrafenisceremonie van jouw broer het land hebt verlaten, wat overeen zou komen met september 2021 (NPO, p.18). Echter stel je ongeveer drie maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België en heb je enkele dagen na aankomst een verzoek om internationale bescherming ingediend in België (NPO, p.13). Dit was meer precies op 10 oktober 2022 (zie administratief dossier). Dat jij volgens je verklaringen enkele weken na de machtsovername zou zijn vertrokken en ongeveer drie maanden onderweg bent geweest tot België, blijkt verre van geloofwaardig gezien jouw asielverzoek meer dan een jaar na de machtsovername van de Taliban is geregistreerd. Deze opvallende inconsistentie bevestigt dat de problemen die jij stelt te hebben gekend met de Taliban, ongeloofwaardig blijken.

Het CGVS wijst er voorts op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Jij stelt dat jouw gezin bij een maternale oom verblijft, iets wat je van je ouders vernam tijdens een telefoongesprek dat je met hen had via de telefoon van je paternale oom F. A. (...) (CG: (...); DVZ: (...)) in België (NPO, p.9). Je bent niet zeker of ze bij je oom A. (...) of bij je oom M. (...) zijn. Sindsdien heb je hen

niet meer gesproken, gezien zij de telefoon niet meer opnamen en ze niet meer online kwamen (NPO, p.10). Echter kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de acties die je ondernam om je familie te contacteren. Gezien jij op regelmatige basis contact hebt met je paternale oom F. (...), die hier in België vertoeft, moge men verwachten dat jij met zijn hulp al het mogelijke doet om jouw familieleden te kunnen bereiken of te lokaliseren. Des te meer gezien meerdere familieleden nog in Afghanistan verblijven. Dat jij als enige actie (van jouw kant uit) soms aan je paternale oom F. (...) vraagt of hij contact heeft met je familieleden, kan men moeilijk serieus nemen (NPO, p.10). Dat je daarenboven niet alle middelen benut, mits hulp van jouw oom, om je familieleden op te sporen, en indien nodig mensen uit het dorp poogt te contacteren of gebruikt maakt van Facebook of van de vele andere communicatiemiddelen, doet vermoeden dat je verklaringen hieromtrent niet waarachtig zijn en je geen duidelijkheid wenst te scheppen over de 'whereabouts' van jouw familie.

Daarbij stipt het CGVS aan dat jij stelt Facebook niet te gebruiken en je voogd verklaart jou te hebben gewaarschuwd over het gebruik van digitale media (NPO, p.10). Echter gebruik jij wel 'Instagram' en 'Snapchat', wat dan toch de wenkbrouwen doet fronsen.

Daar komt nog bij dat je geen concrete afspraken zou hebben gemaakt met je vader omtrent je reis en jullie toekomstig contact hoewel hij je wel het volgende zou hebben gezegd: "Het gaat goed met ons, je moet je geen zorgen maken. Je moet enkel denken aan wanneer je ons naar daar kan brengen, of waar je woont." (NPO, p.11). Op de vraag of ze jou hebben ingelicht over hun plannen in de toekomst, stel je van niet. Je vader zei je slechts dat "je moet werken" en "je moet ons naar Iran, naar Pakistan of Europa brengen" (NPO, p.11). Dat jij ondanks deze 'opdracht' geen manier hebt gevonden en/of geen afspraken hebt gemaakt om hen te kunnen bereiken, komt niet geloofwaardig over.

Jij haalt voorts de discriminatie ten opzichte van Oezbeken in Afghanistan aan als motief voor jouw verzoek om internationale bescherming. Echter baseer jij je hiermee op algemeenheden. Zo vertel je dat Pashtouns jullie niet leuk vinden en dat zij slechte dingen zeggen tegen jullie (NPO, p.19). Verder verwijst jij naar het gebruik dat elk huis één persoon moet opgeven als Talib en dat de Taliban tegen jullie zijn omdat jullie onder leiding van Dostum tegen hen hebben gevochten (NPO, p.19). Jouw advocaat maakt na het persoonlijk onderhoud nog enkele stukken over betreffende deze discriminatie (zie administratief dossier d.d. 27 november 2023). Echter maak jij een individueel risico op daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging niet aannemelijk. Het is aan de verzoeker om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat hij omwille van zijn risicoprofiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. In casu wordt een dergelijk risico door jou niet aannemelijk gemaakt noch aangetoond.

Tot slot verwijst het CGVS nog naar het motief verwestering opgeworpen binnen het kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Er moet hieromtrent allereerst worden vastgesteld dat u tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij stelt dat je tijdens de periode dat je in Afghanistan leefde op de velden werkte, met vrienden speelde en naar de mullah ging (NPO, p.8). Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn geraakt van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Jij hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst (zie supra) dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Wat betreft jouw leven in België, haal jij aan dat je gewend bent aan het leven hier, dat je hier naar school gaat, dat je in een bakkerij werkt en soms als kapper werkt in het opvangcentrum (NPO, p.7-8). Jij wenst in de toekomst graag in België te wonen en te werken (NPO, p.22). Voorts vertel je dat je naar de discotheek gaat, rookt en alcohol consumeert, waardoor jij niet meer zo vaak gaat bidden; na het drinken van alcohol mag je veertig dagen niet bidden, zo vertel je, en dus kwam je om die reden ook niet meer aan bidden toe (NPO, p.24). Verder vertel jij over je relatie, sinds vier maanden, met A. (...) (NPO, p.8-9). Dat jij naar school gaat en enkele malen per week in een bakkerij werkt, geeft aan dat jij je hebt aangepast aan de omstandigheden van jouw verblijf in België in het kader van je lopende procedure, doch toont dit niet aan dat jij dermate verwesterd zou zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Waar jij verwijst naar je alcoholconsumptie en je rookgedrag (NPO, p.19), moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op

ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. Het afzweren van dergelijke zaken kan bezwaarlijk als een vorm van vrijheidsberoving worden beschouwd. Tot slot stipt het CGVS aan dat hoewel jij naar je relatie met A. (...) verwijst en jullie volgens jouw verklaringen vaak contact hebben, jij haar familienaam niet kan noemen wat toch enige vraagtekens bij (de ernst van) die relatie plaatst (NPO, p.23).

Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon jij in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor jij bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan je niet als vluchteling worden erkend.

De door jou neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande beoordeling van het CGVS niets wijzigen. De kopie van je 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) is louter een aanduiding van je identiteit, wat in deze beslissing niet onmiddellijk betwist wordt. Voor de kopie van de 'taskara' van je broer geldt hetzelfde. Wat betreft de kopieën van documenten die refereren naar jouw broers werkzaamheden (het legerboekje van je broer, vijf foto's van jouw broer tijdens zijn werk), moet worden opgemerkt dat er reeds getwijfeld wordt aan jouw verklaringen omtrent zijn werkzaamheden. Daarenboven hebben deze stukken geen enkele bewijswaarde aangezien het slechts kopieën, en geen originelen betreffen. De bewijswaarde van kopieën is sowieso beperkt gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter ervan, des te meer wanneer het dan ook nog foto's betreffen. De drie foto's van Afghanistan betreffen louter gebouwen en een jongen van het dorp, niets meer en niets minder. Deze stukken kunnen geenszins aanzien worden als een bewijs van de door jou aangehaalde vluchtelementen.

De stukken die verwijzen naar jouw leven in België (twee video's, twaalf foto's en een werkcontract) tonen evenmin aan welke problemen jij zou hebben gekend in Afghanistan. Jouw leven in België werd bovenstaand reeds besproken. Ook het medisch attest en de foto's van je verwondingen die jij hebt opgelopen in België kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Deze gebeurtenis is erg jammerlijk en wordt niet betwist (NPO, p.19), doch toont dit niet aan welke problemen jij zou hebben gekend in Afghanistan. Er kan geen gegronde vrees bij terugkeer in uw hoofde worden afgeleid uit deze stukken.

Wat de neergelegde documenten uit Afghanistan betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

De bemerkingen en toevoegingen van je advocaat verstuurd na afloop van het persoonlijk onderhoud werden reeds voorgaand besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619

burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bremmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de

machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische

en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur.

Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van

VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, § 4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 20, 21 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst vooreerst op zijn etniciteit als Oezbeek en voert een betoog over het risico op vervolging dat hij loopt omwille van die hoedanigheid. Vervolgens voert verzoeker een betoog over het risico dat hij meent te lopen als familielid van een lid van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten. Daarna geeft hij een algemene uiteenzetting over het hoger belang van het kind en de beschermingsnood, over de samenwerkingsplicht en de bewijsstandaarden en over de verplichtingen van asielinstanties *qua* onderzoek, waarna hij uitvoerig toelicht dat er een tekort aan informatie is en kritiek geeft op de inschatting van en de bronnen waarop de adjunct-commissaris zich beroept om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen en op de vaste rechtspraak van de Raad. Hij wijst ook op de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker en past dit toe op zijn profiel. Tevens wijst hij op een aantal essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden in functie van een toekomstgerichte beoordeling. Tot slot zet verzoeker uitgebreid de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan uiteen.

Verzoeker vraagt om hem te erkennen als vluchteling of om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (stuk 3);
- een attest van de Afghaanse ambassade van 2 mei 2023 (stuk 4);
- een *powerpoint* van Nansen van november 2022 over het rapport "*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR (stuk 5);
- mailverkeer tussen verzoekers advocaat en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (stuk 6);
- een uittreksel uit het rapport "*Afghanistan: Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities*" van Asylos van november 2023 (stuk 7);
- mailverkeer tussen verzoekers advocaat en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) (stuk 8);
- verschillende steunbrieven (stukken 9, 10, 11 en 14);
- twee video's van op een festival (stukken 12 en 13).

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Bij een op 20 november 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een verslag van een Time-out traject (stuk 1), een aanmeldingsformulier voor een educatieve Time-out (stuk 2), een observatieverslag van een Time-out traject (stuk 3), een aanmeldingsfiche voor individuele jongere (stuk 4) en een verklaring van zijn OKAN coach (stuk 5).

2.2.2. Op 21 november 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and*

humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van december 2023, aan de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, aan het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023, aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 2 februari 2024 en aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van de artikelen 20 en 21 van het Handvest en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen asielmotieven en de door hem neergelegde documenten aan deze beoordeling niets kunnen wijzigen, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (iv) uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen en hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, zal moeten werken voor de taliban of dat hij door hen vermoord zal worden omwille van het werk van zijn broer als soldaat van de voormalige Afghaanse overheid en omwille van zijn verblijf in het Westen. Daarnaast stelt hij bij terugkeer te vrezen voor discriminatie omwille van zijn Oezbeekse etniciteit.

Om een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op zijn identiteit, reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geen helderheid schept over zijn vertrek uit Afghanistan. Zo wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

“Jij stelt dat je broer ongeveer twee of drie dagen voor de machtsovername (15 augustus 2021) naar huis kwam. Ongeveer drie dagen later werd hij meegenomen door de Taliban, waarna zijn lichaam één of twee weken later werd teruggebracht en jullie een begrafenisceremonie organiseerden (NPO, p.14). Jij verklaart dat je ongeveer één of twee weken na de begrafenisceremonie van jouw broer het land hebt verlaten, wat overeen zou komen met september 2021 (NPO, p.18). Echter stel je ongeveer drie maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België en heb je enkele dagen na aankomst een verzoek om internationale bescherming ingediend in België (NPO, p.13). Dit was meer precies op 10 oktober 2022 (zie administratief dossier). Dat jij volgens je verklaringen enkele weken na de machtsovername zou zijn vertrokken en ongeveer drie maanden onderweg bent geweest tot België, blijkt verre van geloofwaardig gezien jouw asiilverzoek meer dan een jaar na de machtsovername van de Taliban is geregistreerd.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast legde verzoeker weinig aannemelijke verklaringen af over het contact met zijn in Afghanistan achtergebleven familie:

“Jij stelt dat jouw gezin bij een maternale oom verblijft, iets wat je van je ouders vernam tijdens een telefoongesprek dat je met hen had via de telefoon van je paternale oom F. A. (...) (CG: (...); DVZ: (...)) in België (NPO, p.9). Je bent niet zeker of ze bij je oom A. (...) of bij je oom M. (...) zijn. Sindsdien heb je hen niet meer gesproken, gezien zij de telefoon niet meer opnamen en ze niet meer online kwamen (NPO, p.10). Echter kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de acties die je ondernam om je familie te contacteren. Gezien jij op regelmatige basis contact hebt met je paternale oom F. (...), die hier in België vertoeft, moge men verwachten dat jij met zijn hulp al het mogelijke doet om jouw familieleden te kunnen bereiken of te lokaliseren. Des te meer gezien meerdere familieleden nog in Afghanistan verblijven. Dat jij als enige actie (van jouw kant uit) soms aan je paternale oom F. (...) vraagt of hij contact heeft met je familieleden, kan men moeilijk serieus nemen (NPO, p.10). Dat je daarenboven niet alle middelen benut, mits hulp van jouw oom, om je familieleden op te sporen, en indien nodig mensen uit het dorp poogt te contacteren of gebruikt maakt van Facebook of van de vele andere communicatiemiddelen, doet vermoeden dat je verklaringen hieromtrent niet waarachtig zijn en je geen duidelijkheid wenst te scheppen over de ‘whereabouts’ van jouw familie. Daarbij stipt het CGVS aan dat jij stelt Facebook niet te gebruiken en je voogd verklaart jou te hebben gewaarschuwd over het gebruik van digitale media (NPO, p.10). Echter gebruik jij wel ‘Instagram’ en ‘Snapchat’, wat dan toch de wenkbrauwen doet fronsen.”

Daar komt nog bij dat je geen concrete afspraken zou hebben gemaakt met je vader omtrent je reis en jullie toekomstig contact hoewel hij je wel het volgende zou hebben gezegd: "Het gaat goed met ons, je moet je geen zorgen maken. Je moet enkel denken aan wanneer je ons naar daar kan brengen, of waar je woont." (NPO, p.11). Op de vraag of ze jou hebben ingelicht over hun plannen in de toekomst, stel je van niet. Je vader zei je slechts dat "je moet werken" en "je moet ons naar Iran, naar Pakistan of Europa brengen" (NPO, p.11). Dat jij ondanks deze 'opdracht' geen manier hebt gevonden en/of geen afspraken hebt gemaakt om hen te kunnen bereiken, komt niet geloofwaardig over."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure slechts summier bevraagd werd over zijn regio van herkomst en dat hij daarbij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over de etniciteit van de inwoners van zijn dorp. Zo verklaarde hij eerst dat alle dorpelingen Oezbeeks zijn en dat ook de Pashtouns en de Tadzjiken Oezbeeks spreken om kort daarna te verklaren dat er in zijn dorp geen Pashtouns waren, dat hij dacht dat ze allemaal Oezbeeks waren, maar dat er ook Turkmenen waren (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Verzoeker voert ook geen enkel concreet en dienstig argument aan tegen de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt geoordeeld dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de vervolging ten aanzien van zijn broer omwille van diens werk als soldaat voor de voormalige Afghaanse overheid en dat ook zijn verklaringen over zijn eigen problemen met de taliban niet overtuigen.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie en dat verzoeker daarbij nauwelijks verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire elementen, dat verzoeker vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het administratief dossier is opgenomen aan de hand waarvan verzoekers werkelijke regio van herkomst, nationaliteit, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken in het administratief dossier onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, nationaliteit, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en mogelijke problemen bij een terugkeer naar zijn beweerde land van nationaliteit en herkomst.

De Afghaanse documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') zijn niet vertaald, zodat deze de Raad niet in staat stellen enig zicht te krijgen op deze elementen. Bovendien blijkt uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd onmiskenbaar dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (*update*)). Uit de foto's kan niet blijken waar of wanneer deze werden genomen, zodat ook deze de Raad niet in staat stellen enig zicht te krijgen op deze elementen.

De stukken bij het verzoekschrift en bij de door verzoeker neergelegde aanvullende nota bevatten evenmin enig element of gegeven dat afbreuk zou kunnen doen aan of een ander licht zou kunnen werpen op wat voorafgaat.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 februari 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend vijftwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN